

-Proloog-

1981

We mogen van mama op mijn kamer spelen, Wendy en ik. Wendy is twaalf en gaat naar het middelbaar. Ze is twee jaar ouder en heeft al een jongen gezoend.

'Zullen we winkeltje spelen, dan ben ik de kassa?'

Ik zie aan Wendy's pruillip dat ze niet enthousiast is over mijn voorstel. Ze kan zo mokken als ze haar zin niet krijgt, ik vind dat heel vervelend.

'Ik ken een nieuw spelletje, wil je weten wat het is?' Wendy kijkt uitdagend. Ik haal mijn schouders op. Als het van haar komt, zal het wel niet leuk zijn.

'Je moet op bed gaan liggen.' Ze gebaart naar mijn matras en haar strenge stem laat weinig ruimte voor tegenstand. Ze rommelt wat tussen mijn poppen tot ze triomfantelijk de stethoscoop vindt die bij het dokterssetje hoort.

'Jij bent verkouden.' Ik kijk haar onbegrijpend aan. Is dat nu haar leuk spelletje?

'Jij bent verkouden en ik moet jou onderzoeken. Straks mag jij bij mij.' Ze doet het klinken alsof we een groot geheim delen.

'Ik ben niet verkouden.'

'Dat zal ik wel bepalen.' Ze duwt me languit op mijn bed en schuift snel het membraan onder mijn kleedje. Ik wil mijn benen sluiten, maar ben al te laat. Ik wil dit niet. Ik worstel me vrij van haar graaiende vingers tot ik met een rood hoofd naast bed sta en haar boos aankijk.

'Jij bent mijn vriendinnetje niet meer, ik zeg het straks allemaal tegen mama.'

'Ik ben niet bang van jouw mama.' Ze probeert dat ding terug onder mijn kleren te duwen terwijl ze me dwingend aankijkt. Ik moet haar handen helemaal niet daar beneden, het is vies.

'Dan zeg ik het aan papa, die is veel sterker dan jouw mama en papa samen.'

Ze lacht als een vals serpent.

'Klikspaan, halve maan, je mag niet door het straatje gaan.'

Ze zingt het keer op keer en zwiert de rubberen slangetjes van de stethoscoop voor mijn gezicht. Plots stopt ze met zingen en steekt snel een hand in mijn broekje. Ik schrik zo erg dat ik niet durf te bewegen. Het wordt muisstil in de kamer. Ze kijkt aandachtig in mijn ogen.

'Een slet, weet je wat dat is? Je bent een slet, Patricia Lagrou, een gore slet.'

16 - 20 juni 2017

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn, mevrouw?’ Hij snoof luidruchtig onder zijn oksel. Zijn beschaafde stem stond in sterk contrast met de geur van verzuurde melk en overtijdse vis die haar bijna deed kokhalzen. Ze deinsde terug als een mot die te dicht rond de warme lamp fladderde.

Wat de tengere Patricia Lagrou wilde vragen, zat ergens vast tussen haar slokdarm en strottenhoofd. De woorden wilden niet komen hoe hard ze er ook aan trok. Bovendien benam de mengeling van olie en dieseldampen in de slecht verluchte werkplaats haar de adem. Ze bleef staren naar de schrikwekkende tatoeages op de potige onderarmen van de man achter de afgesloten metalen toonbank.

Rik Depuydt had zo het idee dat ze geen paar nieuwe banden kwam bestellen. Daarvoor was zijn shop te veraf gelegen en te weinig bekend bij de betere middenklasse.

‘Zeg het maar schatje, we zijn hier alleen.’

Hij probeerde hard de steek door zijn lenden te negeren bij het zien van zoveel onschuld en schaamte, verpakt in een passende jeans en beige bloes, één knopje open. Hooguit 46 schatte hij haar, en dat sloeg dan niet op de maat van haar broek. Ze stond helemaal gespannen voor hem, met haar benen over elkaar gedraaid, slechts steunend op één beige pump. Eenmaal blazen en ze viel om.

Patricia diepte vertwijfeld een foto op uit haar Michael Kors handtas en schoof die voorzichtig over de werkbank naar hem toe. Ze vermeed het om in zijn ogen te kijken. Vervloekt was Jean Paul die haar hier naartoe had gestuurd en niet wou meekomen omdat “hij niet betrokken wilde worden” bij wat ze met Mark van plan was.

‘Knappe gast.’ Zijn grimas had iets vettigs dat aan haar leek te kleven. Hij begreep nu wat ze kwam doen. Dacht hij toch. Maar het leek hem beter nog even te zwijgen. Hij dacht erover na hoe zo een burgerlijk trutje in godsnaam aan zijn adres was gekomen. Hij had geen zin om elk moment wegens uitlokking ingerekend te worden door een zwaarbewapend POSA-team dat zijn loods kwam binnenstormen.

‘Omdraaien graag.’ Hij maakte een cirkelvormige beweging met zijn wijsvinger. Ze keek hem zo benauwd aan dat ze al een zeer goede actrice moest zijn als ze een undercover agente was. Hij fouilleerde haar op de rug, armen en middel en eindigde langszij haar benen zoals hij de douane op de luchthaven had zien doen. Die homo’s hadden het leukste werk dat er bestond. Ze had best spieren voor zo een mager ding. Toen hij haar omdraaide, legde hij één vinger over zijn lippen en zijn vrije hand tussen haar borsten. Hij weerstond met moeite de drang om haar dicht tegen zich aan te trekken, maar liet zijn hand vakkundig tussen haar borsten en over haar strakke buik naar beneden gaan op zoek naar een zendertje. Ze trilde als een espenblad. Was ze bang of kickte ze met haar onschuldig gezichtje op de spanning? Hij kon het moeilijk peilen. Vrouwen lokten het soms zelf uit. Focus. Werk ging voor.

‘Zevenduizend. Vierduizend nu en de rest als het gedaan is.’ De opdracht bleef een ogenblik onuitgesproken tussen hen in hangen.

‘Cash?’

‘Geen plastic vandaag, machine is kapot.’ Hij schudde grijnzend zijn hoofd. Te zien aan de bereidheid waarmee ze een tweede keer haar handtas opende, had hij minstens vijf ruggen te weinig gevraagd. Hij wenkte haar dichterbij en drukte tegelijk onder de werkbank de groene knop in die de bewakingscamera’s in de loods tijdelijk uitschakelden. Als ze van zijn

diensten gebruik wilde maken, moest ze zijn lichaamsgeur er maar bij nemen. Hij voelde aan de handboeien die voor noodgevallen naast de groene knop lagen en liet zijn fantasie even de vrije loop. Eén tik en ze zou alles doen wat hij wilde. Ether op een vod als ze te veel tegenspartelde, in de bestelwagen, bloes kapot en benen wijd open, een bitch die haar man wilde vermoorden, deugde waarschijnlijk zelf ook niet.

‘Kruiningeweg 12, Schilde, Loyens-Lagrou, dinsdagavond tussen 19 en 21u.’

Hij schrok van de herwonnen vastberadenheid in haar stem.

‘Inbraak met geweldpleging. Ik ben zelf in de fitnessclub. Er liggen geen wapens in huis. Hij is bang van geweld, een lafaard eigenlijk.’ De bitterheid leek haar kracht te geven.

‘Het adres staat achterop de foto, verlies hem niet.’

Ze keek hem nadenkend aan.

‘Ik wil geen bloed op de vloer.’

Respect. Deze vrouw liet niet met zich sollen. Hij telde de briefjes van vijfhonderd en keek haar kwetsbaar silhouetje na tot ze door de rommelige stapel autobanden aan zijn zicht werd onttrokken. Hij krabde wellustig in zijn kruis terwijl hij de camera’s terug activeerde. Wie zei er dat zaken en plezier niet samengingen?

Depuydt verwachtte om de een of andere reden een alleenstaande villa in Schilde te vinden, gelegen in het midden van een groot omheind domein. Maar in plaats daarvan belde hij aan bij een statig herenhuis met burens links en rechts. De gedachte aan spiedende ogen tussen de kieren van de neergelaten blinden maakte hem zenuwachtig. Toen er werd opengedaan, haalde hij in één beweging de baseball bat van achter zijn rug en stootte de bolle kop met volle kracht op de solar plexus van zijn slachtoffer. Hij keek rustig naar de om lucht happende vis die voor hem op zijn rug lag. Hij boeide hem en hees hem omhoog tegen de eiken vestiairekast. Depuydt porde een paar keer met de bat op de plaats waar de kerel zijn ballen moesten hangen. Want kerels die hun vrouw sloegen, hadden naar zijn gedacht niet echt ballen. De vis haalde paniekerig adem.

‘Niet braaf geweest tegen het vrouwtje, dat komt er nu van als je ze bovendien nog een volmacht op uw rekening geeft ook, sukkel.’ Hij keek eens goed rond naar extra buit terwijl hij zijn slachtoffer tot in de woonkamer sleepte en hem neerplofte in de donkerbruine lederen zetel. Geen bloed op de vloer had ze gezegd. Hoorde de zetel daar ook bij? Hij wist dat bloedvlekken moeilijk uit leer te schuren waren.

‘Braaf zitten en zwijgen.’ Hij propte een vieze vod uit zijn atelier in de mond net voor die met zijn herwonnen adem kon beginnen roepen. Depuydt genoot van de angst in de ogen van zijn slachtoffer toen hij diens broek afstroopte tot op zijn enkels zodat hij niet meer kon gaan lopen.

‘Eens kijken, wat hebben wij allemaal verkeerd gedaan de laatste tijd.’ Hij zette zich voor de kerel op zijn knieën.

‘Je hebt trouwens de groeten van uw lief schattig vrouwtje’. Van urine had ze niet gesproken. Zijn gehandschoende hand sloot zich over de inhoud van de blauwe boxersshort en maakte langzaam een sterke vuist, tot het gekerm van achter de vod door merg en been sneed.

‘Er is mij opgedragen wat ik moet doen, maar niet hoe. Dat is ze vergeten te zeggen, uw knappe madam. Maar we hebben nog minstens een uur de tijd samen’ Hij keek op zijn horloge.

‘Ik zie trouwens dat ik uw sjeke boxersshort helemaal verkreukeld heb. Dat mag niet hé vriend. Waar bewaren jullie hier ergens het stoomstrijkijzer? Weet je het niet of wil je het niet zeggen? Ik zal eens in de berging kijken.’ Er kwam geen verstaanbare klank door de vod. ‘Niet gaan lopen, hé vriend. We moeten nog een gans uur volkrijgen.’

Patricia Lagrou draaide om twintig over acht voorzichtig haar sleutel in het slot en stapte behoedzaam de verlichte gang binnen. De twee uur les waren een marteling in concentratie geweest. De paraplubak lag omgegooid op de grond. Ze had geen idee wat ze kon verwachten. Haar sleutelbos ging gewoontegetrouw aan het haakje. Haar oren waren gespitst op het minste geluid, maar ze hoorde niets.

‘Joehoe Mark, ik ben er.’ Het ijle stemgeluid kwam als uit een helium ballon, veel te hoog uit haar keel geperst. De zweetplekken op haar roze topje begonnen stilaan op te drogen terwijl ze haar gymschoenen losmaakte en verder als verlamd aan de grond bleef staan. Ze probeerde zich aan te zetten om de acties uit te voeren die ze tot honderd keer toe in haar geest had gerepeteerd, maar het lukte niet. Ze wist niet hoelang ze in haar grijze legging en witte sokjes op het parket was blijven staan tot ze eindelijk de moed vond om verder te gaan. Niemand in de living. Ze huiverde. Toen ze Mark zag liggen op de keukenvloer sloeg haar hart over. Een immens verdriet verdrong plots alle haatgevoelens van de laatste weken. Ze liep in paniek naar hem toe, maar struikelde halverwege de keukendoorgang waardoor ze plat voorover viel op de vloer. Een onzichtbaar gewicht ging op haar zitten en haar pijnlijke handen die de val hadden opgevangen, werden ruw achter haar rug vastgehouden. Ze kreeg een onheilspellende tik met een houten bat tegen haar slaap en er werd een stinkende vod in haar mond gepropt. Ze wilde meer geld bieden, haar aanvaller weerhouden om haar pijn te doen, maar ze kon niet praten. Haar hoofd werd tegen de vloer geperst. Haar legging werd naar beneden getrokken en ze werd zwaar langs achter gepenetreed hoezeer ze zich ook probeerde te verweren. Toen hij eindelijk klaar was en van haar af ging, zag ze een moment de kans om vooruit te kruipen. Dichter bij haar Mark. Ze had zo’n spijt van haar beslissing, ze wilde vergiffenis voor ze ging sterven. De eerste slag op haar heup versplinterde het bot. Ze wilde het uitgillen van de pijn. In een reflex trok ze aan de vest die Mark altijd droeg en die nu van het dode lichaam afgleed. Het laatste wat tot haar doordrong waren de geur en de schrikwekkende tatoeages op de veel te potige onderarmen. De bat bleef als door een razende gedreven op haar hoofd en rug neerkomen tot ze niet meer bewoog. Vijf minuten later belde hij verdrietig de ziekenwagen.

‘Nee, er was niets meer aan te doen, geen polsslag bij geen van beiden. Nee, zelf had hij niets behalve schrammen en een pijnlijke borstkas van het gevecht met de inbreker. En ja, er lag overal bloed op de witte tegels.’